

Ирса Сугургаргомур

ИЗКУПЛЕНИЕ

ИРСА СИГУРДАРДОТИР

ИЗКУПЛЕНИЕ

Превод от немски: *Ваня Пенева*

ИК „ЕМАС“

Yrsa Sigurðardóttir

AFLAUSN

© 2016 Yrsa Sigurðardóttir

Published by Agreement with Salomonsson Agency

First published by Bjartur & Veröld, Reykjavik, 2016

Ирса Сигурдардотир

ИЗКУПЛЕНИЕ

Превод от немски: *Ваня Пенева*,

с любезното съдействие на btb Verlag

Превод от исландски на немски: *Tina Flecken*

Дизайн на корицата: *Ragnar Helgi Olafsson*

Адаптация на корицата за българското издание:

Живко Петров

© ИК „ЕМАС“, 2021

Всички права запазени!

Тоалетните в мазето на киното зееха празни. Белите керамични мивки бяха сухи, вратите на кабинките стояха отворени. Само преди час жените чакаха тук на опашка и бяха оставили след себе си хаос: кошчета, препълнени със смачкана хартия; по пода също имаше хартиени кърпички. Навсякъде се виждаха празни картонени чаши от кола, а съдържанието на кутия пуканки бе разпръснато по цялото помещение, в голямата си част стъпкано от нетърпеливи крака.

Стела предполагаше, че и в мъжките тоалетни е същото, и се радваше, че няма да чисти там. Днес наистина беше ужасно и това не беше чудно – след две изцяло продадени и две сравнително добре посетени прожекции. На бара имаше голяма навалица – и преди началото на прожекцията, и през паузата. Машината за пуканки не смогваше да задоволи желаещите, въпреки че разполагаха със запаси, а колата без захар свърши твърде рано. Стела стискаше зъби, за да не реагира гневно, когато клиентите си изкарваха яда на нея. Сякаш тя беше виновна за покупките и за управлението на запасите.

На вратата тя се поколеба за миг. Изведнъж осъзна, че е съвсем сама в мазето. Съвсем сама в сградата.

Бръмченето на звуковите системи в кинозалите бе замлъкнало, бърбенето на другите момичета също. Тя им бе предложила да свърши останалата работа сама, за да могат да си хванат автобуса. Проследи през стъклото на входната вратата как те изчезнаха в снежната виелица. И

моментално съжали за учтивия си жест. Е, не го направи от чиста учтивост, а и защото искаше да се похвали пред другите. Да им натрие носа. Все пак тя имаше приятел с кола. За разлика от тях не разчиташе на автобуса и не си късаше нервите.

Изведнъж Стела се сети за снапа, който бе получила малко след паузата. Нямахме представа кой е подателят, не си спомняше да го е приела за приятел. Крайно време беше да оправи настройките на телефона, за да спре да получава съобщения от непознати – особено след като и възрастните бяха открили това приложение. Първо развалиха фейсбук, сега завладяваха и снапчат¹. Вероятно съобщението беше от приятелка на майка ѝ или от далечна роднина, за която не си спомняше. Поне потребителското име не ѝ говореше нищо. „Баура 13“. Всъщност може би не се касаеше за женското име Баура, а зад псевдонима се криеше хлапе, едва навършило тринайсет години. Това поне обясняваше тъпото съобщение.

Снапът представляваше нейна снимка, направена тук, в киното, през паузата, как подава през бара кутия пуканки. Тотално грозна снимка – лицето ѝ беше разкривено и изобщо изглеждаше някак глупаво. Лоша поза, нито следа от усмивка. Отгоре подателят бе написал кратък текст, също толкова странен, колкото снимката: „Ще се видим.“ Каквото и да означаваше това. Непознатият явно е бил в киното, но не се е разкрил. Сигурно се касаеше за някакъв тип, който не бе посмял да я заговори. Имал е къс-

¹ Snapchat (англ.) – моментална снимка – мобилно приложение за незабавни съобщения, използвано за споделяне на снимки, изпращане на съобщения и обработване на снимки в реално време с различни ефекти. Ползвателят на приложението прави снимки или видеоклипове, добавя текст и рисунки и ги изпраща до получатели по съставен от него списък. За такъв „snap“ ползвателят задава време, през което получателите могат да разглеждат материала. – Бел. прев.

мет, защото тя не се интересуваше от такива като него. Би било неприятно да се запознае с човек, който ще ѝ къса нервите с подобни гадни съобщения.

Вратата на тоалетната зад Стела се затвори. Автоматът беше развален, затова вратата първо се придвижи бавно, после се затръшна силно. Трясъкът отекна в облицованото с плочки помещение и продължи да кънти в ушите ѝ, след като отдавна бе заглъхнал. Шумът отново я на кара да осъзнае колко е тихо тук, а и факта, че беше сама. Горещо също не се чувстваше особено добре, но тук, в мазето, беше много по-лошо, макар да се намираше само на няколко стъпала под първия етаж. Горещо поне можеше да гледа навън, въпреки че в този сняг и без това не се виждаше почти нищо. Вероятно времето бе докарало хората в киното, защото филмите не бяха чак толкова добри; Стела ги беше гледала всичките. Е, поне даваха възможност човек да забрави за малко гадния вятър и снега.

Въпреки всичко отвратителното време навън беше за предпочитане пред празното кино. Стела гореше от нетърпение да излезе отгук и да се качи в колата на Хьоди. Вярно, той караше ужасна таратайка и отоплението не работеше, но все пак беше по-добре от автобуса. Същото беше и с Хьоди: не приличаше много на принца от мечтите ѝ, но беше по-приятно да е с него, отколкото сама. Щеше да се задоволява с него, докато си намери по-добър. Красив, с хубава кола; приятелките ще ѝ завидат. Такъв приятел искаше, не втори Хьоди – с него винаги се налагаше да внимава да не се появява на снимките, които постваше.

Стела избра най-задната кабина и бързо заключи вратата. Срещу тоалетните се намираха мивките, над тях имаше голямо огледало. Не ѝ се искаше да се погледне в него, толкова беше преуморена и измъчена. Освен това се налагаше спешно да отиде на фризьор, да се подстри-

же, да си боядиса косата, да ѝ оправят веждите. В корени-
те вече личеше тъмна коса. Също като ивицата върху
ръждивия капак на таратайката на Хьоди, спомен от ня-
когашно участие в рали. Ужасяващо. Преди да слезе до
тоалетната, тя се запита дали да не изпрати на приятелки-
те си от снапчат своя снимка с призрака от филма на ужа-
сите, прожектиран в голямата зала, но бързо се отказа –
не искаше момичетата да я видят в този вид. Освен това
беше някак си... зловещо да застане редом с онзи мрачен
тип. Знаеше, естествено, че той представлява само огром-
на картонена фигура. Ще им изпрати снимка друг път,
когато не е сама в киното и изглежда по-свежа. Краят на
месеца приближаваше, тогава щеше да се погрижи за вън-
шността си. Дано си получат заплатите навреме, защото
си бе запазила час във фризьорския салон още за първи.
Красивата коса беше дяволски скъпа...

Стела си свали панталона и се изпишка, без да докос-
ва тоалетната чиния. Кой знае какви бактерии са остави-
ли клиентите на киното. Нямахте намерение да хване ня-
коя гадна венерическа болест. В никакъв случай. Ако се
разбере за такова нещо, човек остава завинаги белязан.

През шума на струята в тоалетната чиния тя чу как
вратата към тоалетните се отвори. Гърлото ѝ се стегна,
косъмчетата по голите ѝ крака настръхнаха. Кой е, по
дяволите? Навярно някое от момичетата се е върнало. Но
как е възможно, нали входната врата е заключена? Или
не са заключили добре? Пак си спомни онзи идиотски
снап. Да не би да е дошла Баура13?

Силен трясък. Вратата се затвори. Стела спря да диша
и се вслуша. Имаше ли някой в помещението? Може пък
да е влязъл човекът от охранителната фирма – просто е
дошъл по-рано и сега проверява помещенията едно по
едно. Ала скърцане на подметки разруши надеждата ѝ.
Вече не беше сама.

Струята намаля до отделни капчици; падаха в такт със стъпките на непознатия посетител. Или посетителка. Вероятно е да е жена. Какво ще търси мъж в дамската тоалетна на киното, и то в този късен час? Мъжките тоалетни не бяха заети. Стела си поигра с мисълта да попита кой е влязъл, но реши да си замълчи. Протегна ръка към тоалетната хартия и безшумно откъсна няколко листа. Изправи се и си вдигна панталона. Почувства се малко по-добре, не толкова беззащитна. Ала увереността не трая дълго.

Под вратата се показаха върхове на обувки. Спряха точно пред нейната кабина. Май бяха от ботуши – от мъжки ботуши, ако се съдеше по ширината. Стела задуши вика си в шепи. Защо отвън стои мъж? Краката не помръдваха. Непознатият стоеше сякаш е пред вратата на жилище, готов да позвъни. И наистина – в следващия миг удари с все сила по вратата. Стела изпита усещането, че гледа голям екран и всеки момент ще се появи обяснение какво се случва.

Мобилният ѝ телефон даде сигнал и тя го извади машинално от джоба. Доця ѝ се да го захвърли, но видя, че е получила поредния снап от Баура13. Пръстите ѝ автоматично се плъзнаха по дисплея и съобщението се отвори: снимка на затворена врата на тоалетна. Стела с мъка потисна вика си. Това беше вратата между нея и изпращача. Този път не бе добавен текст.

Неизвестният отново удари по вратата. Стела политна назад. Блъсна се в тоалетната чиния и краката ѝ се огънаха.

– Кой е там?

Не получи отговор. Въпросът ѝ се изплъзна, без да помисли. Гласът ѝ потрепери от страх, а това беше напълно нетипично за нея. Обикновено тя задаваше тона в групата. Беше силна, самоуверена. Не се съобразяваше с мишките, чиито гласове звучаха като нейния сега. Онзи отвън удари вратата с такава сила, че тя се разлюля. Сте-

ла погледна панически смешното резе. Надали ще издържи дълго. Мислите ѝ се гонеха лудо. Затърси какво да я спаси, но, естествено, не откри нищо. Руло тоалетна хартия. Поставка за тоалетна хартия. Пластмасова кофа с капак. Ако онзи разбие вратата, би могла да го удари с тоалетната чиния, но как да я изтръгне от стената? Как беше номерът на спешната помощ? Едно, едно, две? Или едно, едно, три? Или четири? Да се обади ли на Хьоди? Сигурно вече е на път и ще пристигне пред киното по-бързо от полицията. А може би не?

Не се наложи Стела да вземе решение. Мъжът се хвърли върху вратата, тя поддаде и удари Стела по главата. Момичето политна назад и падна върху тоалетната чиния. Силният удар я замая. Стана ѝ зле, но незнайно как успя да вдигне глава и да погледне нападателя в лицето. В първия момент си помисли, че лицето му е в сянка – толкова тъмно изглеждаше. Едва после различи блестяща маска на Дарт Вейдър под качулка на черен анорак. От овалните отвори я гледаха очи, в които не се четеше нищо. Към нея се стрелна ръкавица и изтръгна мобилния телефон от ръката ѝ. Непознатият прокара пръст по екрана. Обзе я пламенна надежда да е просто крадец, дошъл да ѝ вземе телефона. Добре, нека го вземе. Ще му даде и портмонето си, и всичко от джобовете, и заплатата, всичко, каквото иска. Само да си отиде. Само да не я докосне.

– Е, хубаво.

Гласът на мъжа прозвуча необичайно. Говореше почти като Дарт Вейдър. Дрезгаво. Сякаш имаше шкурка в гърлото. Навярно маската бе снабдена с евтин преобразовател на гласа. Той обърна телефона към нея, сякаш смяташе да я снима как седи на тоалетната чиния. По бузите ѝ потекоха сълзи. Какво прави той? Защо крадец на мобилни телефони прави снимки на собствениците им?

– Да видим сега.

– Какво?

Стела се отдръпна още по-назад и гърбът ѝ се опря о стената. Усети студената, гладка повърхност през лекия пуловер и потрепери.

– Помоли за извинение.

Тя дори не се опита да разбере защо, а произнесе желаната дума.

– Не. Не го направи добре. На успя да ме убедиш. Кажй го както трябва.

Тя опита. Опита още много пъти. Повтаряше молбата, докато зазвуча едва ли не комично, все едно не се състоеше от истински думи. Ала непознатият все не беше доволен.

Той държеше тя да изкупи вината си.

– Нужен ни е по-голям екран.

Най-сетне един от полицаите в заседателната зала изрече на глас мислите на всички. Откакто пуснаха видео-записа, присъстващите непрекъснато местеха столовете си към смешно малкия екран, по който течаха записите от охранителната камера в киното.

Ертла, облегла се на масата точно пред монитора, вдигна гневно глава и прониза полицаия с поглед.

– По-добре се съсредоточи. При тази жалка резолюция няма полза от голям екран. Но ако толкова държиш, напиши молба.

Полицаят не отговори. Хюлдар бе съгласен с мълчанието му. Ертла рядко реагираше приятелски, когато ѝ възразяваха. В много отношения тя беше добра шефка, но комуникацията категорично не бе сред силните ѝ страни. Хюлдар бе готов да изяде метла, ако колегата наистина подаде молба да поставят подходящ монитор в заседателната зала. Системата за оплаквания в тази институция беше гробище за желанията.

– Гледайте. Сега идва. – Ертла се обърна отново към екрана. – Ето го. Следете човека, който поставя картонената фигура. Призрака... или каквото и да е.

Всички погледи се устремиха към ъгъла на екрана, където се извишаваше огромна фигура. Малко преди това момичето бе минало покрай нея. Изкриви лице, извади си смартфона, направи си няколко селфита и изчезна от обсега на камерата. Според Ертла тогава за

последен път я бяха видели жива и невредима. В мазето, където се намираха тоалетните, нямало охранителни камери, по стълбата за надолу – също. Ако съдеха по часа, изписан във видеото и в клиповете от смартфона на момичето, Стела навярно е била заснета на път към тоалетната.

Изад картонената фигура се появи призрачно същество. Всички присъстващи в заседателната зала приковаха погледи в екрана. Нямаше съмнение – беше извършителят. Както вече отбеляза Ертла, записът беше много лош; не стана по-добре дори когато човекът излезе на светло. Но даже да разполагаха с най-добрия запис, нямаше да успеят да го идентифицират. Носеше тъмен анорак, а под качулката се виждаше маска на Дарт Вейдър. Крачолите на тъмния панталон бяха напъхани в черни ботуши. Ръкавици покриваха ръцете. Извършителят изчезна от екрана в същата посока като Стела преди малко.

– Ето какво е станало. Този се е скрил зад тъпата картонена фигура и е изчакал удобен случай да нападне момичето. – Ертла спря видеото. На екрана остана само огромният призрак. – Необходимо е да прегледаме записите от последните часове, от момента на отварянето на киното, за да установим кога и как е влязъл извършителят. Не ми се вярва да се е появил в киното с маска. – Ертла се изправи и се обърна към екипа: – Няма да е лесно. Според собственика на киното вчера са продали почти хиляда и шестстотин билета. Отворили са в два, както всяка неделя. Нямаме никакви опорни точки, за да установим кога човекът е влязъл във фоайето. Може да е дошъл още за първата прожекция и през цялото време да се е крил някъде. Навярно не е стоял непрекъснато зад фигурата. Ще разберем с помощта на видеозаписите.

Хюлдар и колегите му се постаряха да останат незабелязани. Всеки се молеше задачата да не се падне на него.

Ертла сигурно ги виждаше като замръзнали наред движението танцьори, защото изкриви лице.

– После трябва да прегледаме и продажбите на билети. Вероятно малцина са хората, отишли на кино сами, така че това може да е първата крачка: да получим списък на лицата, купили единичен билет. Ако разберем кога е влязъл в киното, навярно ще успеем да съкратим списъка до хората, купили билети по това време. Стига да е платил с кредитна карта. Ако е платил в брой, ще е много трудно.

– Възможно е да си е купил билет предварително, онлайн.

Както винаги, Гвюдлойгур се изчерви, докато говореше. Хюлдар кимна утвърдително. Двамата образуваха своеобразен екип, седяха един срещу друг в голямото помещение с бюрата и често им възлагаха общи задачи. Понякога Хюлдар предпочиташе да работи с по-опитен колега, но вече бе оценил качествата на младока. Когато липсата на самочувствие и плахостта не го възпираха, той беше наистина умен и съобразителен.

– Имам предвид... билети не се продават само на място. Нали знаеш... и това е...

Усетил запъването на Гвюдлойгур, Хюлдар взе думата.

– Ако си е купил билет онлайн, възможно е да е взел два билета. За да отклони подозрението. Навярно е бил наясно, че ще прегледаме продажбите на билети и ще обърнем специално внимание на единичните покупки. Ако е купил билет през мрежата обаче, задължително е платил с карта, което е предимство за нас. Най-малкото, ще разполагаме с имената на един или повече възможни извършители.

Ертла ги изслуша, лицето ѝ обаче не се разведри. Взе отново думата, но насочи отговора си към Гвюдлойгур, без да удостои Хюлдар дори с поглед. Това не беше нищо

ново. След проведеното вътрешно разследване, целящо да установи дали Ертла е упражнила над него сексуален тормоз, отношенията им бяха напрегнати. Разследването приключи без официални последиствия, но историята остави горчивина и у двамата. Тя се правеше, че не го забелязва, не се обръщаше към него, не му говореше. Той не знаеше дали Ертла се държи така, защото се страхува началниците ѝ да не изтълкуват погрешно контактите помежду им, или просто защото не го понася. Всяка отделна минута, през която трябваше да слуша гадните въпроси на разследващите, за него беше мъчителна. Днес обаче, с поглед назад, признаваше, че си е струвало да мине през това мъчение. Или поне се радваше, защото окончателно отстрани всички възможни последиствия от нощта, която прекараха заедно. Вече не се налагаше да ѝ обяснява каква грешка е направил. Разследващите свършиха работата вместо него.

Ертла гледаше мрачно. Скръсти ръце.

– Както и децата знаят, билети се продават и онлайн. Като казах единични билети, имах предвид и продадените на касата, и закупените през мрежата. Извършителят сигурно си е платил билета в брой, иначе е пълен идиот. Би трябвало да изхождаме от тази предпоставка, но, разбира се, ще проверим и покупките онлайн. Сега доволен ли си? – Ертла се вторачи в Гвюдлойгур и младежът се размърда неспокойно на стола. Мразеше да попада в центъра на вниманието и само кимна. – Добре. Иначе щях да ти предложа да заемеш моето място.

Всички се засмяха. С изключение на Хюлдар и Гвюдлойгур.

Ертла не показа никакво вълнение. С помощта на дистанционното мина към следващото видео. Включи записа.

– Тук го виждаме да напуска сградата. Както става ясно, не е нужно да търсим жива жертва.

На екрана се появи запис от друга охранителна камера, насочена към двукрила стъклена врата. Хюлдар разпозна аварияен изход, използван главно от пушачи като него през паузата. Погледът на колегата, който вече бе прегледал записите заедно с Ертла, не предвещавахе нищо добро.

Облечената в черно фигура се появи в обсега на камерата в гръб. Бе хванал Стела за глезена и влачеше безжизненото тяло. Ръцете на жертвата сочеха назад, дългата коса метеше пода. Пуловерът се беше вдигнал и разкриваше голия корем и сутиена. Мъжът стигна до вратата и пусна крака на жертвата. Понечи да вдигне тежката стоманена щанга, затваряща двете крила на вратата, но се поколеба. Хвърли поглед към момичето на пода.

– Жестоко! – Полицай от първата редица посочи екрана. – Погледнете, тя се раздвижи!

Ертла спря записа и се обърна. Още в началото на съвещанието погледът ѝ беше мрачен, но сега потъмня още повече.

– Предполагаме, че момичето е издало звук... дошло е на себе си. Ако не са били последните предсмъртни тръпки. Но все едно. Вижте сами.

Обърна се отново към екрана и пусна записа.

Присъстващите проследиха безмълвни как извършителят отиде при момичето и го ритна с левия крак. Голият корем потрепери леко, сякаш жертвата е получила пристъп, пръстите на едната ръка се сгърчиха. Мъжът се огледа. После се запъти право към близкия пожарогасител, свали го от стената и закрачи обратно към момичето.

– О, по дяволите...

Хюлдар не се засрами от неволно изречените думи. Не отвърна поглед, колкото и да му беше неприятно. Съгълчето на окото си забеляза как Гвюдлойгур стисна очи. Убиецът замахна с тежкия пожарогасител и го сто-

вари върху главата на момичето. По тялото на жертвата премина силна тръпка. Само след миг тялото застина неподвижно.

Убиецът отвори вратата и пак хвана глезена на момичето. Извлече го навън, обърна се и махна към камерата. След секунди изчезна в снежната вихрушка, без да изпусне жертвата си.

Вратата зееше отворена. Кървящата глава на момичето бе оставила широка следа по пода.

Гвюдлойгур стоеше пред компютъра, заровил пръсти в русата си коса.

– Ще ида за кафе. Искаш ли и ти?

Все още беше смъртноблед. Хюлдар го разбираше напълно. И той се чувстваше зле пред гледката на брутално насилие. Някои свикваха, други – не. Времето щеше да покаже към кои принадлежеше Гвюдлойгур.

– Да, благодаря. Черно.

Всъщност нямаше желание за кафе. Нуждаеше се от нещо по-силно.

Гвюдлойгур остана на място. Очевидно не му се ходеше за кафе.

– Как мислиш, той познавал ли я е, или я е избрал случайно?

– Вероятно я е познавал. Или поне е смятал, че тя трябва да се извини за нещо. Но това не означава нищо. Може просто да се е държала нелюбезно, докато го е обслужвала на бара.

Не се наложи да обяснява по-подробно. Гвюдлойгур знаеше колкото него, беше видял ужасяващите снимки, разпратени от смартфона на Стела до всичките ѝ приятели в снапчат. Ертла им ги показа, след като изгледаха записите

от камерите в киното. Кратки клипчета, в които Стела все по-отчаяно молеше за извинение, без да стане ясно за какво.

В последния клип (Хюлдар силно желаше да не го е гледал) се виждаше как главата на Стела отново и отново се удря в клозетната чиния. Черната ръка на извършителя бе вкопчена в косата ѝ. За щастие качеството на клипа беше още по-лошо от записите на камерите, дисплеят на телефона беше малък. Понеже в снапчат не се съхраняваше нищо, бяха принудени да се задоволят с видяното. Засега. Вече изпратиха писмо, за да получат видеозаписи с добро качество директно от приложението. Ала ниската резолюция не направи по-поносими плача и пронизителните викове на жертвата, които постепенно отслабнаха и накрая съвсем замлъкнаха. Хюлдар изобщо не гореше от желание да гледа сцената отново, и то с добро качество.

Досега не знаеше почти нищо за приложението снапчат. Сутринта им разясниха какво представлява, но само в най-общи линии. Ако бе разбрал правилно, получателят на снап, подобен на изпратения от убиеца на Стела, има право да го гледа само два пъти. След гледането от всички получатели сървърът заличава снимката или видеото. Съобщението изчезва и вече никой няма възможност да го възстанови. Окончателно заличаване – дори да се касае за полицейско разследване или за сигурността на страната. Беше чист късмет, че съобщенията от телефона на Стела бяха разпратени до толкова много получатели. През нощта се наложи да издирят приятелките на Стела и да ги разпитат дали са свързани чрез снапчат. Взеха им телефоните, за да са сигурни, че някои от получателите няма да отворят съобщенията, както и за да предотвратят окончателното им унищожаване. Все още не бяха намерили телефона на Стела; предполагаха, че извършителят го е унищожил и е хвърлил останките. Не изглеждаше глупак, затова полицията не вярваше да носи мобил-

ния телефон в джоба си, камо ли пък да го включи и да допусне да определят местоположението му.

– Как ли се е чувствал приятелят ѝ, когато е гледал клиповете?

Гвюдлойгур не мърдаше от мястото си. Очевидно бе забравил за кафето.

– Ужасно. В момента е в шок. Разбираемо е.

Младежът тъкмо отивал да вземе Стела от киното. Чул сигнала и погледнал първия снап на червен светофар. Не разбрал нищо. В първия момент го помислил за лоша шега. После заподозрял, че Стела му е изневерила и сега иска да му се извини, но не му станало ясно защо го прави в киното, и то в тоалетната.

След последния снап младежът осъзнал, че не става въпрос за шега и Стела не го моли за извинение поради изневяра. Вече бил съвсем близо до киното, но вместо веднага да повика полиция, стигнал дотам с голяма скорост, изскочил навън и заудрял като луд по стъклената врата на главния вход. Междувременно полицията бе реконструирала събитията и беше установено, че извършителят е напуснал сградата през аварийния изход горе-долу по същото време. Най-сетне младежът се сетил да обиколи киното с надеждата да намери отворена врата, натъкнал се на аварийния изход, видял кървавата следа и се обадил на спешна помощ.

Гвюдлойгур гледаше през прозореца. Не се виждаше нищо, само сиво небе. Снегът, изсипал се над столицата по време на снощната снежна буря, вече се бе замърсил; сутрешното движение го бе превърнало в сива каша. Гвюдлойгур се обърна към Хюлдар.

– Какво е направила на онзи човек? Защо си е въобразил, че момичето заслужава подобно отношение?

– Нищо. Нищо не оправдава подобна жестокост. Тя е само на шестнайсет.

Не се налагаше Хюлдар да отговори, Гвюдлойгур познаваше фактите не по-зле от него.

– Нашата задача е да го намерим и да разберем що за човек е. Колкото по-скоро се запознаем с живота и личността на жертвата, толкова по-вероятно е да се натъкнем на постъпка, тласнала извършителя към такава бруталност.

Хюлдар придърпа мишката, сякаш смяташе да се залови за работа. Задачата им вероятно не беше най-интересната, но все пак изглеждаше по-добра от някои други. Хюлдар не изпитваше особено желание да седне до Ертла и да разпитва родителите на момичето. Видя ги да влизат в малката заседателна зала и едва понесе гледката. И не само той отвърна поглед. Родителите минаха като в транс покрай полицаите, а те побързаха да се наведат над работата си. Майката носеше лаптопа на мъртвата си дъщеря и го притискаше към гърдите си, сякаш щеше да я предпази от жестоката истина.

Същият този лаптоп сега се намираще върху бюрото на Хюлдар и очакваше да бъде претърсен. Изпъкваше силно върху черната повърхност, защото беше бял и украсен с картинки на калинки. Компютър на младо момиче, почти дете. Разговорът с родителите сигурно беше истински ад. Момичето все още не беше намерено и те навярно хранеха надежда да се появи живо. Наложиха се Ертла да им заяви кратко и ясно, че дъщеря им със сигурност е мъртва. Претърсването на лаптопа беше неприятно и потискащо, но Хюлдар не желаше да се смени с някого от колегите си. В никакъв случай.

Всъщност истината беше друга: Ертла не ценеше присъствието му на подобни разговори. Партньорът в разговора и думите му бяха решаващи, изискваха пълно съсредоточаване. Беше абсолютно невъзможно едновременно с това да се стараят да не се поглеждат и да се правят, че другият не е там.